అశాంతి — మనిషికి ఇదో జబ్బే.

మనసును శాంతి పథంలో మళ్ళి పెట్టాలన్న ప్రయత్నంలో జబ్బుకు మందులా యెన్నెన్నో చేష్టలు చేశాను. మా దోసినోటి పాపాయినవ్వు, ఆమె పాలబుగ్గలమీద ఆప్యాయతతో కురిపించిన ముద్దూ, సర్వవిధాలా సుఖపెట్టే అర్ధాంగి, అపురూపమైన అభిమానం యివేవీ నా జబ్బును కుదర్చలేదు. ఒక మిత్రుని వున్నతికోసం నానా శ్రమ పడ్డాను. వాడు చేసిన తప్పును నా మీద రుద్దాడు. వాడి సుఖానికి నన్ను బురదలోకి ఈడ్చాడు. ఎదరగా వుంటే యేం చేసేద్దునో? నిముషనిముషానికి మనసు కోపంతో మండి అశాంతితో నిండిపోయింది. పగ నాలో రగిలి. పొగలా వుక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది.

రాత్రి పన్నెండు గంటలయినా నిద్దర రాలేదు. తల్లికి అంటుకుని పడుకున్న పాపాయి ముచ్చటయిన భంగిమను బెడ్ లైట్ కాంతిలో చూసిన మనసు కుదుట పడలేదు. లేచి ఆరుబయటకు వచ్చాను. చీకటిరాత్రి. గాలి నిర్మలమైన మనస్సులా వీస్తోంది. కాంపౌండులోని రోడ్డుకు యిరువైపులా వున్న పూల మొక్కలుకొన్ని చిగురించిన ఆకులతో,

బలివాడ కాంతారావు

మరికొన్ని విరగబూచిన పూలతో ఆహ్వానించినా నేను దూరలేదు. చప్పున తలెత్తాను. విశాల విశ్వం. నేను ఈ క్షణంలో చూస్తున్న చుక్కల వెలుగు, మనిషి యీ భూమిమీద పుట్టే ముందు ప్రయాణమైంది. విజ్ఞానంతో మనిషి తెలుసుకోగలిగిన విశ్వంలో కొద్దిభాగం, రాకెట్ ప్రయాణం చెయ్యాడానికి ఆరువేల మిలియన్ల సంవత్సరాలు పడుతుందట! ఇది తూర్పు, ఇది పడమర అనే హద్దులకు విశ్వంలో అర్థం లేదు. కానీ యీ హద్దులు ఈ లోకానికీ, యీ మనిషికీ ప్రతి పనిలోను, ఆలోచనలోను అడ్డుపెట్టూనే వుంటాయ్. ఇంత చిన్న విషయమై అంత పెద్ద అశాంతి ఎందుకు రగుల్చుకున్నానన్న ఆలోచన తట్టింది.

ఈ ఆలోచన తట్టడంతో ఆకాశం నించి మెరుస్తూ ఏదో దిగుతున్నట్లు గమనించాను. విమానమయితే శబ్దముండేది. బెలూనయితే అంత పెద్ద వెలుగెక్కడిది? ఏదో సేటలైట్ అనుకున్నాను. ఎంతో వడిగా విసరిన చక్రంలా ఘర్‌మని వచ్చి నా యింటి యెదురుగానున్న మైదానంమీద మెల్లగా దిగింది. భూమిమీద వ్రాలి ఇంకా వెలిగిపోతోంది. గబగబా నాలుగు అడుగులు వేశాను. మొదట కొద్దిగా జంకినా నాలో యేంటో తెలుసుకోవాలన్న వుబలాటం దగ్గరగా తీసుకువెళ్ళింది. శంఖంలాంటి ఆకారంతో అల్లిబిల్లి తీగలూ పరికరాలతో మెరసిపోతోంది. అదొకవిధమైన వింత శబ్దం వినిపిస్తోంది. ఏ రష్యావాళ్ళో, అమెరికావాళ్ళో ప్రయోగానికి వేసిన సేటలైట్ యేదో దారి తప్పి దిగిందనుకున్నాను. అంత చిన్న దానిలో మనిషి వుండే అవకాశం లేదనుకుంటే యెవరో పలుకరించారు. నిదానించి చూశాను. తలుపు తెరవబడింది. ఒక చిన్న విగ్రహంలా ఒక అడుగున్నర పొడవున్న వింతమనిషి బయటకు వచ్చాడు. అతని శరీరం నాకు కనపడలేదు. వింత దుస్తులతో పరికరాలతో కప్పబడివున్నాడు.

"అంతా వింతగా వుందే – ఎవరు నువ్వు?"

ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. నా కేమీ అర్థం కాలేదు. అది మానవభాషలా లేదు. మళ్ళీ అడిగాను "ఎవరు నువ్వు?"

చప్పున నా కో పరికరం అందించాడు. చెవి దగ్గర పెట్టుకున్నాను. ఆశ్చర్యం! వాడు నాతో తెలుగులో మాట్లాడుతున్నాడు. ఇంతవరకు అర్థం కానిభాషను యీ యంత్ర మేదోతెలుగుగా మార్చి నా చెవులో వేస్తోంది. వరసగా ప్రశ్నలు వెయ్యటం మొదలుపెట్టాను.

"ఎక్కడనించి వచ్చావు?"

"నా కిప్పు డున్నదంతా యీ నౌకే! అనంత విశ్వం నా దొక్కడిదే అనుకోలేను."

"ఈ నౌక యెక్కడినించో ఒక

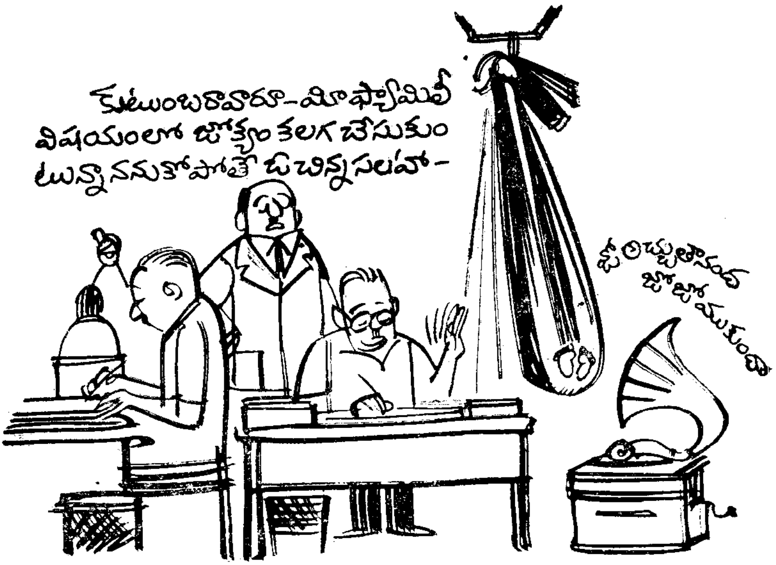

చోటునుంచి బయలుదేరి వుండాలి ? ఆ చోటేది ?"

"అయితే విను వివరంగా చెప్తాను. నేను కుజగ్రహంలో పుట్టాను. నన్ను మారిటాన్ అంటారు మీరు."

"ఇంత పొట్టివారా మీరు ? యుద్ధానికి పేరుపడ్డవాళ్ళని విన్నాం. మా జ్యోతిష్య శాస్త్రంలో కుజుడు యుద్ధానికి అధినాయకుడు."

"నిజమే, మీ వాళ్ళు బాగా గ్రహించారు. ఒకప్పుడు మా పూర్వీకులు పదడుగుల మనుషులు. కానీ వుత్తి దద్దమ్మలు. అడవిలో జంతువుల్లా వుండేవారు. బుద్ధి శూన్యం. వేటాడి పచ్చి మాంసం తినేవారు. రానురాను మారిటన్ మనిషి బుద్ధిబలాన్ని పెంచుకోసాగాడు. బుద్ధిబలం పెరిగినకొద్దీ ఆకారం తగ్గసాగింది. ఇదివరకు కత్తులూ బాణాలతో పోరాడే మారిటన్లు కొత్తకొత్త మారణాయుధాలు కనిపెట్టి పోరాడేవారు. ఒకప్పుడు ధర్మసమ్మతమైన యుద్ధం దొంగదెబ్బలతో నిండి యుద్ధం అంటే అధరానికి మారుపేరై పోయింది. సుఖం కోసం బుద్ధిబలంతో యెన్నెన్నో కనిపెట్టారు. ఎక్కడికైనా యిట్టే ప్రయాణము చెయ్యగలిగే సాధనాలు, ప్రకృతిశక్తు లన్నిటినీ అరచేతిలో వుంచుకుని ఆడుకునే ప్రతిభ సంపాదించాం. మారిటన్‌కి వ్యక్తిత్వం వచ్చింది. ప్రతివాడు తానొక్కడే గొప్పవాడనుకునే రోజులు వచ్చినయ్. ప్రతీదేశం తన స్వంతం చూసుకునేది. ఏ పని చేసినా అదే

దృష్టితో రాజ్యాంగం నడిపేది. ప్రతి వాడూ తన స్వతసుఖం చూసుకోడానికి తాపత్రయ పడేవాడు. సుఖానికి సాధనం డబ్బుగా పరిణమించింది. ఆ డబ్బుకోసం పోటీపడి పరుగెత్తేవాళ్ళలా మారిటన్లయిపోయారు. న్యాయం దెబ్బ తింది. సత్యం నిందలపాలైంది. ధర్మం కరువైపోయింది."

"అక్కడా మాలాటివారే వున్నారన్నమాట."

"ఇంకా విను. నేను చెప్పవలసింది చాలావుంది. మారిటన్లకి ప్రాపంచిక సుఖాలమీద వాంఛ యెంతవరకూ తీసుకుపోయిందో విను. రోజు లెలా మారాయంటే అపనమ్మకం మారిటన్ మనుషుల్లో పెరిగిపోయింది. విశ్వాసం చచ్చిపోయింది. అనుమానం అన్నది ఆత్మీయుల విషయంలోకూడా చొచ్చుకుపోయింది. మొగుడు పెళ్ళాన్ని నమ్మని రోజులు వచ్చినయ్. పెళ్ళాం మొగుడ్ని ద్వేషిస్తూనే కాపురాలు కాల్చుకోవటం అలవాటైపోయింది. సమస్యామయమైపోయింది జీవితం. ఎక్కడా శబ్దాలే – రోడ్డుమీద, యింట్లో, నీటిలో, నింగిలో – కుజగ్రహమంతా శబ్దమయమైపోయింది. అశాంతికి ఆలవాలమైపోయింది. ప్రతిదేశం రకరకాల మారణాయుధాలు చెయ్యటం మొదలుపెట్టింది. రాబడిలో మూడువంతులు యుద్ధ పరికరాలకే వినియోగించేవారు. దాని ఫలితం ప్రజాశ్రేయస్సుకోసం ఖర్చుపెట్టగలిగింది తగ్గిపోయింది. మూడువంతుల ప్రజ కడుపు నిండక నకనకలాడిపోయేవారు. ఆకలికడుపులను అసహ్యంతో నింపుకున్నారు. ఎక్కడ చూసినా ఒకడికి ఇంకొకడికి మధ్య అసూయ – అది రేపిన జగడాలు. జగడాలవలన అశాంతి, అలజడి. ఆవేశాలు, అక్కడి – రేడియో వేసుకుంటే యీ మాటలే వినటం, పత్రికలు తిరగవేస్తే యీ కల్లోలమే చదవటం – మారిటన్ మనుషులు పశువులకంటె కనాకష్టంగా తయారవుతుంటే, ఒకనాడు కలకాలం ఆ అందమైన గ్రహంమీద బతకాలని కోరుకున్న మాలాంటివాళ్ళం, చావువల్లనే శాంతిని పొందుతామని భావించి, చావును ఆహ్వానించేవాళ్ళం."

"అక్కడా చావుందేదన్నమాట. అక్కడా యుద్ధాలు జరుగుతున్నాయన్నమాట – అక్కడా ఆటంబాంబులు కనిపెట్టారా?"

"విను. అంతా చెప్తాను. ఆ బాంబులే అసలు అనర్థాన్ని తెచ్చిపెట్టాయ్. మనిషి మెదడు ఆరోగ్యంగా వున్నప్పుడు, యీ బాంబులు తనను యింకొకడినుంచి రక్షించుకోడానికి చేసుకున్నాడు. అధికారంలో వున్న మనిషికి ఈ నమ్మెలు, శబ్దాలు, పెరిగిపోతున్న జనాభా, నిరుద్యోగం, ఆకలి హాహాకారాలు, ఆవేశాలతో పారే నెత్తురువరదలు,

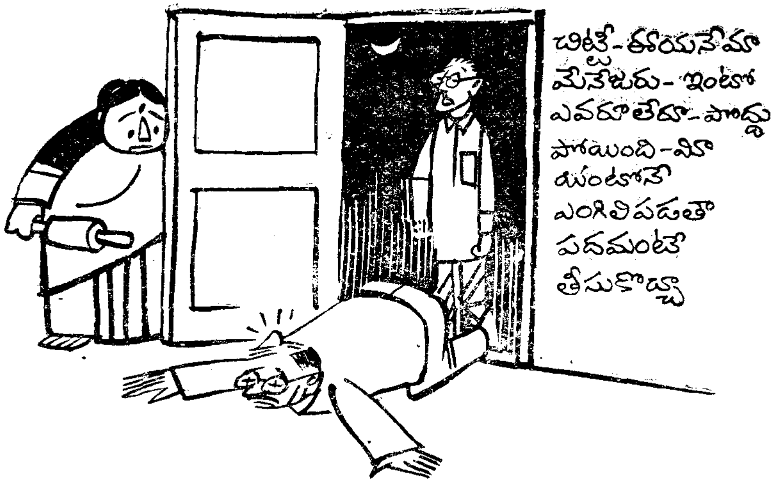

యింట్లో భార్యవలన పడ్డ అశాంతి – ఇవన్నీ కూడి మెదడు తాలూకు అరోగ్యాన్ని దెబ్బతీయసాగాయ్. సరిగ్గా ఆలోచించలేని పరిస్థితి వచ్చినా అధికారం అనే మత్తుపదార్థం త్రాగటానికి అలవాటుపడిపోయాడేమో. ఒక నాడు పొరపాటున మీట నొక్కేశాడు. ఈ అటంబాంబు యింకో దేశంయొక్క పెద్దపట్టణంమీద పడి సర్వ నాశనం చేసింది. వాడు తక్కువ చదువుకున్నాడా? అవతలివాడు కావేశంకొద్దీ రెండు విడిచి పెట్టాడు. ఈ కల్లోలం విని నేను దిగ్భ్రాంతి చెందాను. సర్వనాశనం చేసి పీకలు తెగేసి సమస్యలను పరిష్కరించాలన్న దృక్పథం పరిపాటయిపోతోంది. పసుగుర్ని పెంచుతూ సాధించినవాళ్ళే ఘనులు — చంపుతూ సాధించినవాడు పెంచుతాడని యెలా అనుకుంటాం? అంచేత నాలాంటి శాస్త్రవేత్తకు మారిటన్ మనుషులమీద విశ్వాసం పోయింది. ఇంకెక్కడయినా మాలాంటి ప్రాణి ఉంటే ఆ గ్రహంలోనికి పోదామనిపించింది. భయంలేని మనసుతో సద్వినియోగం చెయ్యగలిగా నన్న తృప్తియిచ్చే ప్రాణుల మధ్యకు అశాంతి యెరుగని అపూర్వమైన లోకానికి పోదామని పువ్విళ్ళూరాను. నాదృష్టి యెప్పుడూ భూమిమీదనే వుండేది. నా కుజగ్రహంనించి టెలిస్కోపుతో చూస్తుంటే అక్కడక్కడా పచ్చదనం వున్నట్లే భ్రాంతి చెందేవాడిని. నా సహచరులు భూమిమీద ప్రాణులుండే అవకాశం లేదని కొట్టిపారేసేవారు.''

"ఇక్కడ ఇన్ని కోట్ల మనుషులు మేం వుంటే..."

మారిటన్ మనిషి నవ్వాడు.

''మా సహచరులు చెప్పిందే నిజం ఆ సంగతి యెలా నిజమో తర్వాత

నిరూపిస్తాను. ఏం జరిగిందో విను. అంతరిక్షయానంకోసం జరిగే ప్రయోగాలలో నేనూ పాల్గొన్నాను. నన్ను భూమికి దగ్గరగా వెళ్ళి ప్రాణులుండే అవకాశం వుందోలేదో పరిశీలించి తిరిగి రమ్మన్నారు. సరే నన్నాను. ఇదిగో యీ నావ తయారుచేశారు. దీనికి స్వశక్తి వుంది. సూర్యరశ్మితో తరుగుతున్న శక్తిని నింపుకుంటుంది. ఒకనాడు ఉదయాన్నే బయలుదేరాను. రావటం భూమికి దగ్గరగా వచ్చాను. ఫొటోలు కూడా తీసి తిరగి టెలివిజన్ ద్వారా పంపించాను. అప్పుడు భూమి వేడితో మండిపోతోంది. ఇక్కడ ప్రాణి లేదు అని సమాచారం అందజేశాను. అయితే తిరిగి వచ్చేయమన్నారు. నేను రానన్నాను. ఎందుకు రావన్నారు? ఈ మారిటన్లపై నా కున్న అక్కసునంతా తిట్టుతూ వెళ్ళగక్కాను. ఆ అనాగరికుల మధ్యకు మళ్ళీ రానని నొక్కి చెప్పాను. ఎక్కడకు పోతావన్నారు. ఈ విశాల విశ్వం అంతా గాలించి యెక్కడైతే నేను మనశ్శాంతినీ, తృప్తినీ పొందగలుగుతానో ఆ ప్రదేశంలో దిగుతాను."

"పొరపాటు పని చేసావు. ఇక్కడా నీకు ఆ మనశ్శాంతీ, తృప్తీ కలగవు."

"వినుమరి. విశాల విశ్వంలో లక్షలాది సంవత్సరాలు యీ నౌకపై తిరిగాను."

"లక్షలాది సంవత్సరాలే."

"విశాల విశ్వంలో కాలపరిమితి అంటూ లేదు. కాలాన్ని కొలవలేవు. సరిహద్దులంటూ లేవు. నేను ప్రయాణం చేసిన దూరాన్ని చెప్పడానికి మీకు అంకెలు లేవు. ఆ అందాన్ని, ఆ విశాలాన్ని, ఆ భావాలను, అనుభూతులనూ చెప్పడానికి తగ్గ భాష లేదు. అక్కడ చావులేదు. ముసలితనం అసలే లేదు. ఆయాసం, అల్లకల్లోలం మచ్చుకైనా కనపడదు. అడ్డులేని అనంతం – ఆకలి యెరుగని చోటు – ఇలా తిరిగి తిరిగి నేను మారిటన్ మనిషిననే మర్చిపోయాను. ఒకసారి యేం జరిగిందంటే... అల్లంతదూరాన నాలాంటి నావనే చూశాను. ఆ నావను చూడగానే నా గతం జ్ఞప్తికి వచ్చింది. నేను మారిటన్ మనిషినని గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాను. నాకు నా గ్రహం మీదకు మనసుపోయింది. నావాళ్ళను చూడాలన్న ధ్యానం హెచ్చిపోయింది. నా పూర్వప్రదేశాన్ని, దాని చక్కదనాన్ని తలచుకోసాగాను. నా తల్లివంటి దా గ్రహం. ఎంత చెడ్డదైనా తల్లిని ద్వేషిస్తానా? ఇన్ని యుగాలు నే నెలా మరచిపోగలిగానూ? నా అసూయే నన్ను మరిపించిందా? అవును – నా గ్రహం పచ్చని అడవులతో పూలు కప్పిన వుద్యానవనాలతో అందమైన పట్టణాలతో, నదులూ, సముద్రాలు, మంచుతో కప్పబడిన పర్వత శిఖరాలూ,

శిల్పాలు, కట్టడాలు, మహోన్నతమైన నాగరికతతో విలసిల్లి - శరీరాలను పులకింపజేసే సంగీతం, నాట్యం, చిత్రలేఖనము, మధురమైన కావ్యాలు, నాటకాలు, కళలతో భాసిల్లుతున్న నా తల్లిని చూడకుండా యింకెంతకాలం తిరుగుతాను ? నా కేంటో వింత వింత కోర్కెలు కలిగాయ్. ఎన్నియుగాలు బ్రతికినా యీ ఒంటి బ్రతుకు యేం బ్రతుకు ? ఇదేం శాంతి ? చచ్చిపోయిన మనిషిలా ఆలోచనలు రేకెత్తించే సమస్యలు లేని యీ బ్రతుకు యెన్నాళ్ళు ? బ్రతికితే యేం లాభం ? నా కేంటో అప్సరసలా వున్న అందాల అతివ వక్షంపై తల ఆన్చి కౌగలించి కన్నీరు కార్చాలన్న ఆవేశం- పాలబుగ్గల నా పసిడి సంతానం బోసి

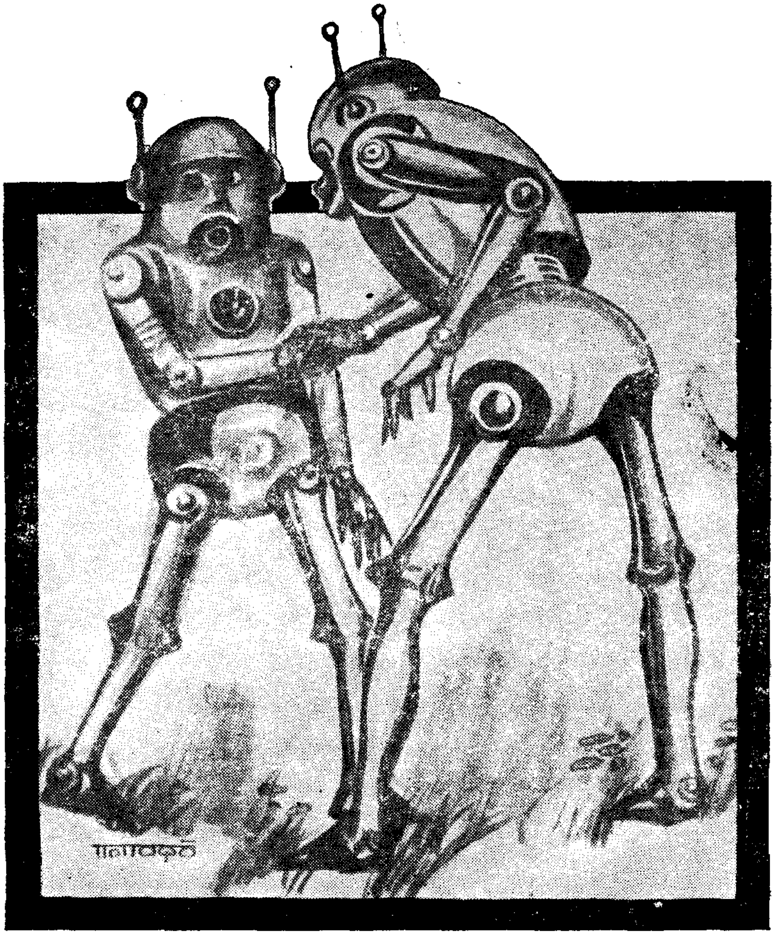

నోటి నగవు చూస్తూ, ముద్దాడి పరవశం చెందాలన్న ఆవేదన—ఆర్జించి సుఖాలను అనుభవించి, ఆ అనుభవంతో వచ్చిన విజ్ఞానాన్ని నా తరవాత తరాలకు పంచిపెట్టాలన్న కోర్కె—నాదీ అన్న భావంతో ఆ కనిపించే అంతరిక్ష నావ వేపు నా నావను నడిపించాను."

"ఆ నావలో మనిషి భూలోకం వాడా?'

''కాదు; అతను నాలా మారిటన్ మనిషే. అందుకే యిద్దరం బయటకు వచ్చి ఒకరి నొకరం ఆలింగనం చేసుకున్నాం. కుశల ప్రశ్నలు వేసుకున్నాక అతను నా కంటె చాలా వెనుక బయలు దేరాడు కాబట్టి మా గ్రహం వింతలూ విశేషాలూ అడిగాను. అతను మౌనం దాల్చాడు. నా కోరికలన్నీ వుత్సాహంతో యేకరువు పెట్టాను. కాసేపయ్యాక 'మాటాడవేం,' అని అడిగాను. అతడి కంటివెంబడి కన్నీరు ధారగా కారజొచ్చింది. 'ఏమైంది? ఇక్కడ కన్నీరు వుబికిందంటే యెంతో ఘోరం జరిగుండాలి.' 'జరిగింది' అన్నాడు. 'అదిగో చూడు...ఆ కనిపిస్తున్న గ్రహము అదే కుజగ్రహం—మన తల్లిని సరిగ్గా చూడు. నువ్వు దానిమీద వుండేటప్పుడు దానికి యెన్ని చంద్రు యుండేవి?' అన్నాడు."

"'నే నుండేటప్పుడుమూ డుండేవి. ఒకటి తరవాత ఒకటి వుదయిస్తూంటే యెంత అందంగా వుండేవి? ఆ చల్లని వెలుగుల్లో యెంత శృంగారం మనం వర్ణించుకునేవాళ్ళం. ఎన్ని ప్రేమలు పూలుగా వికసించి పళ్ళుగా మారేవి? ఆ వెన్నెల్లో మన ప్రకృతి యెంత మనోహరంగా వెలిగిపోయేది? ఆ అందాన్ని తల్చుకుంటే ఒళ్ళు పులకరిస్తోంది. వెంటనే నా గ్రహంపై వాలాలని వుంది,' అన్నాను. అతను మెల్లగా 'అదంతా మరచిపో' అన్నాడు. 'నువ్వు విసిగి వచ్చావన్నావు; నేను విసిగిపోయి రాలేదు. విధిలేక వచ్చాను. నువ్వు గ్రహాన్ని వదిలేక చాలా మార్పులు జరిగాయ్. మారిటన్ మనుషుల జనాభా వంద సంవత్సరాల్లో పదిరెట్లు పెరిగింది. దానికి తగ్గట్లు కూడూ గుడ్డా పెరగలేదు. ఆకలితో ఒక మనిషిపై యింకో మనిషికి ద్వేషం పెరిగింది. ప్రతిదేశం తన బాగోగే చూసుకుంది. ప్రతి మనిషీ తన సంగతే చూసుకోసాగాడు. ఈర్ష్యలు పెరగ్గానే రక్షణ అవసరం కూడా కలిగింది. ప్రతి దేశం ఆటంబాంబు తయారుచెయ్యటం మొదలు పెట్టింది. అందులో ఒక దేశం నాయకులకు హృదయంలేదు; గానీ విశాలమైన దేశాన్ని అన్యాయంతో సృష్టించుకున్నారు. సముద్రంలోనూ, భూమిమీదా పరీక్షలని రోజూ యేదో ఒక ఆటంబాంబు పేలుతూనేవుండేది. సముద్రంలో చేపలు చచ్చాయ్. ఉన్నవి కలుషిత

మయ్యాయ్. నేల దద్దరిల్లి భూసారం బుగ్గయిపోయింది. సకాలంలో వర్షాలు లేవు. ఉప్పెనలు, భూకంపాలు, అగ్ని పర్వతాలు నిత్యం బాధపెట్టుందేవి. పంట తరిగిపోయింది. ఆకలి హెచ్చి పోయింది. దానితోపాటు కావేశాలు పెరిగిపోయాయ్. ఒక దేశం దగ్గరగా నున్న చంద్రునిమీద దిగింది. వాళ్ళ మనుషుల్ని అక్కడ దించి ఒక సామ్రాజ్యం స్థాపించింది. మన గ్రహం పై నున్నవాళ్ళంతా అక్కడకు పోదా మని ఆతృతపడసాగారు. చంద్రగ్రహం ఒక స్వర్గంలా అనిపించింది. మన గ్రహం ఒక నరకం అనిపించింది. ఉన్న పెట్రోలు, ఖనిజాలు అన్నీ ఖాళీ అయిపోతున్నాయ్. నేల గుల్ల అయి పోతోంది. ఈ బాంబుల ప్రయోగాలతో నేల బీటలువారింది. అక్కడా కొట్లా టలు, అశాంతి, అసత్యం – నడుస్తూనే కొందరు పిచ్చివాళ్ళయిపోతుండేవారు. పిచ్చాసుపత్రులన్నీ మూసేశారు. ఎందు చేతంటే లోకంలో పిచ్చివాళ్ళే హెచ్చ యిపోయారు.' "

" 'ఆపిచ్చివాళ్ళలోఒకడేం చేశాడంటే తను ఆ చంద్రుని దగ్గరకు వెళ్ళలేక పోయాడు. ఇంకో చంద్రుని దగ్గరకు వెళ్ళే శక్తిలేదు. చంద్రుని దగ్గరనుంచి తెచ్చుకున్న బంగారంలో వంతు ఇస్తావా లేదా? అన్నాడు. అవతలివాడు ఫో పొమ్మని హేళన చేశాడు. డబ్బులేదు. తన దేశంలో దుర్భిక్షం – అవతలివాడి దేశంలో ఆ బంగారంతో అన్నీ కొల్ల లుగా దొరుకుతున్నట్లున్నాయ్. ఇవ్వ ననగానే పంతాలు పెరిగాయ్. నువ్వేం తంటే నువ్వేంత అనుకున్నారు. ఈ పిచ్చి అధిపతి అవతలివాడ్ని జయించ లేదు. వాడి వున్నతికి కారణమైంది యీ చంద్రుడు. 'సరే కానీయండి' అన్నాడు. పది బ్రహ్మాండమైన రాకెట్లకు పది హైడ్రోజన్ బాంబులు తగిలించాడు. చంద్రగ్రహం మీదికి వదిలేసాడు. ఈ పది బాంబులు అనుకున్నట్లే చంద్రుని తాకాయ్. చంద్రునితోపాటు కుజగ్రహం కూడా గడగడలాడింది. ఆ క్షణంలో నేను అంతరిక్షయానం కోసం యీ నౌకలో వున్నాను. ఆ చంద్రుడు పిప్పి పిప్పి అయిపోయి గుండ కావడమే తడవుగా, కుజగ్రహం తన ప్రదేశం వదలి సూర్యునికి దూరంగా పరుగెత్తింది. నేను నా నౌకనించి చూస్తూండగానే భరించలేని చల్లదనంతో మారిటన్ మనుషులంతా ఒక్కుమ్మడి చచ్చిపో యారు. లక్షలాది మారిటన్లు వేలకొద్ది సంవత్సరాలు శ్రమించి నిర్మించుకున్న నాగరికత ఒక పిచ్చివాని చేతిలో ఆహు తై పోయింది. ఇప్పుడు ఆ గ్రహంమీద ప్రాణికోటి లేదు. నేను యిలా తిరుగు తున్నాను. ఇప్పుడు చూడు. ఆ గ్రహా నికి రెండే చంద్రులు వున్నారు. అంత రిక్షయానంలో నీకు అక్కడక్కడ

ధూళి కనపడింది కదూ? అదే యీ చంద్రుని తాలూకు శేషం.' "

"ఇది నా మిత్రుడుచెప్పగానే నా నడుం విరిగిపోయింది. నా చింతకు అంతు లేకపోయింది. ఈ విశాలవిశ్వంలో నా కోరిక తీర్చుకోడానికి యెక్కడా ప్రాణి కోటి లేదనుకున్నాను. నా కేంటో బ్రతకాలని లేదు. కానీ బ్రతకటం తప్పించి చావలేను. ఇలా లక్షలాది సంవత్సరాలు మళ్ళీ విశ్వంలో ప్రయాణం చేస్తూనే వున్నాను. ఒకసారి నా టెలిస్కోపుతో చూస్తుంటే పచ్చగా ఒక గ్రహం కనిపించింది. మళ్ళీ ఆశ చిగురించింది. నా కుజగ్రహం మళ్ళీ ప్రాణికోటితో తొణికిసలాడుతుం దనిపించింది. పరిశీలించి చూడగా అది కుజగ్రహం కాదు. కుజగ్రహానికయితే యిద్దరు చంద్రులుంటారు. దీనికి ఒకే చంద్రు డున్నాడు. ఆశ్చర్యం! ఈ గ్రహం యిదివరకు నేను సోదాచేసి ప్రాణికోటి లేదన్న గ్రహమే. ఇక్కడి కెలావచ్చింది? ఇదివరకు యిక్కడ కుజగ్రహం వుండేది. ఈ గ్రహాలూ వుపగ్రహాలూ ఒకదానికొకటి పరస్పర ఆకర్షణలవల్లనే విశ్వంలో శాంతంగా కదులుతున్నాయి. ఒక ఉపగ్రహం వూడిపోగానే సూర్య కుటుంబంలో కల్లోలం బయలుదేరింది. గ్రహాల స్థానసంచలనం కలిగింది. ఇదివరకు కుజగ్రహం వున్న స్థానంలోనికి భూమి వచ్చింది. భూమిమీద అప్పుడు

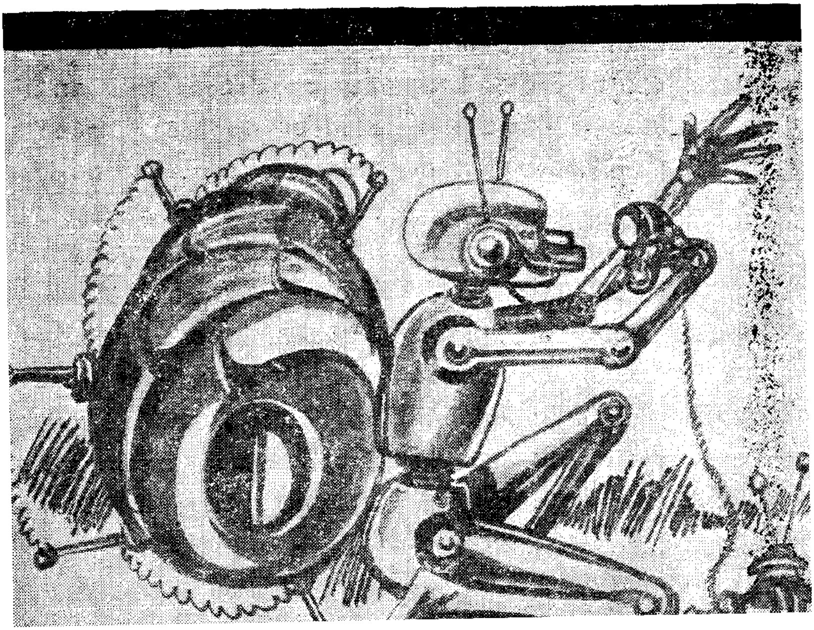

ప్రాణికోటి వుద్భవించడానికి అనుకూలమైన వాతావరణం ఏర్పడింది. సంతోషంతో పరిశీలిస్తూ భూమిచుట్టూ తిరుగుతున్నాను. మీరుకూడా ఒకప్పుడు మేం చేసిన ఘనకార్యాలు చేస్తున్నారు. గగనములో మీ నౌకల సంచలనం చూశాను. క్రిందికి చాలాసార్లు దిగాలని ప్రయత్నించాను. మీ వాళ్ళు నా ఓడను ఫ్లయింగ్ సాసర్ అంటున్నారు. మీ విమానాలు నన్ను వెంట తరమలేవు. మీ శతఘ్నులు నన్ను గురిపెట్టి కాల్చలేవు. మీ ఆటంబాంబులు పేల్చినా నేను చెక్కుచెదరను. ఈ మనిషి సృష్టించిన మారణాయుధాలను, వాటితో వీళ్లు ప్రదర్శిస్తున్న హేయమైన యుద్ధాలనూ, ఆ యుద్ధాలు తెచ్చిన రక్తపుటేరులనూ,

బీభత్సాన్నీ, ద్వేషాన్నీ, ఆక్రందననీ, ఈ ధీరుల్నీ – కాదు ఈ భీరుల్నీ చూడాలని నేను రాలేదు. ఈ భూమిమీద పచ్చనిపచ్చదనం, కమ్మని గొంతుక లతో కిలకిలలాడే రకరకాల పక్షులూ, నోటిలో అమృతం పూరించే ఆడవాళ్ళ అందాల సోయగం, విశ్వం ఆలాపించే ధ్వనికి తీసికట్టన్న సంగీతం, ప్రాణం పోసుకున్న శిలలూ, శృంగారం నిండిన సాహిత్యపు గొంతుకలు, గలగలా పారే నదులూ, మబ్బులు తాకే పర్వతాలూ, మంచూ, చల్లనిగాలీ, చక్కటి యెండా, చీకటిరాత్రులూ, చిటపట చినుకులూ, మెరిసే నక్షత్రాలూ ఇవన్నీ చూస్తుంటే, వింటుంటే నా ఒళ్లు పులకరిస్తోంది. మానవనేస్తమూ, నేను వుత్తేజంతో వుర్విళ్ళూరిపోతున్నాను. ఈ అందాల ప్రకృతిపై పవశించి, హాయిగా ముద్దాడి మురిసిపోయి – నవ్వుతూ అదృష్టవంతుడ్ని కావాలని వుంది. మిత్రుడా! నాకు దారి చూపించు. – మాటాడవేం? తల దించావేం? నేను పెద్దకోరిక కోరానా?"

"ఒకప్పుడు మీ రేం చేశారో మేమూ అదే చేస్తున్నాం. మా అంత్యం తల్చుకోవడమంటే నాకు భయంవేస్తోంది." అన్నాను.

"ఇప్పుడైనా సమయం మించిపో లేదు" అంటూనే అతను ఆయాసపడి పోతున్నాడు.

"ఏం ఆలా ఆయాసపడుతున్నావ్?"

"నా వూపిరి తిత్తులు చిన్నవి. ఈ వాతావరణం వేరు. ఇంతవరకూ యెలాగో వుత్సాహంతో బాధను గమనించలేదు. నా కోరిక తీర్చుకోకుండానే తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నాను ... వస్తాను... మిత్రుడా ... వస్తాను."

చూస్తూండగానే నావ అంతరిక్షానికి యెగిరిపోయింది! నా అశాంతికి కారకుడైన మిత్రుడ్ని అసహ్యించుకున్నందుకు సిగ్గుపడ్డాను. అతనివలననే నా కో దివ్యానుభూతి కలిగి ఒక వూహాచిత్రాన్ని మనసులో సృష్టించుకోగలిగాను. అశాంతి ఒక జబ్బుకాదు. అశాంతి వుండటంవలననే మనిషి అన్వేషిస్తాడు. అన్వేషణతో వున్నవి సాధిస్తాడు. కానీ అశాంతితో మనసు పట్టు విడిచిపెట్టిన వాడు పిచ్చివాడవుతాడు. అలాంటి చపల చిత్తులకు అధికారం అప్పజెప్పకండా మానవజాతి జాగ్రత్తపడాలి.

*